

loven, kommer der trods den nye Fremgangsmaade ved Budgetteringen uvægerlig adskillige Millioner til paa Tillægsbevillingsloven for 1925—26. Ganske vist kan saa herimod regnes med nogle Millioner, som erfaringsmæssigt ikke bliver brugt af de budgetterede Beløb. Men om det bliver tilstrækkeligt, er det ikke muligt for nogen at sige, og dog vilde det være i højeste Grad ønskeligt, om der kunde blive et større Beløb tilovers til at dække det kassemæssige Underskud fra § 26 paa Finansloven, ca. 13 Mill. Kr. Tilmed er der i den paaregnede Indtægt medtaget et Laan paa godt 11 Mill. Kr., og der staar endnu paa § 26 en Udgift, som ubetinget hørte hjemme paa Driftsbudgettet, hvad ogsaa er erkendt af den højtærede Finansminister, nemlig Forstrækningen til det kongelige Teater paa 800 000 Kr. Jeg havde ventet, at der i Forbindelse med den nye Budgetteringsmaade var blevet skabt Lovhjemmel for at opføre denne Udgift der, hvor den hører hjemme, nemlig paa Driftsbudgettet, men det er ikke sket.

Naar Forholdet er dette, at der vil blive et ikke ubetydeligt Kasseunderskud — hvor stort er det i Øjeblikket umuligt at sige — paa Finansloven som Helhed, som det vilde være meget ønskeligt at faa i hvert Fald delvis dækket ved et Overskud paa Driftsregnskabet, og naar det, som Forholdene ligger, maa siges at være tvivlsomt, om der bliver et nævneværdigt Overskud paa Driftsregnskabet, maa det siges at være i høj Grad letsindigt af Regeringen, at den ikke alene har ment at maatte give Afkald paa de ca. 5 Mill. Kr. af Luksustolden, som den allerede gav Afkald paa i Sommer, men at man ogsaa har paabyrdet os en ny Udgift til Konjunkturtillæget paa i det mindste 7½ Mill. Kr. Jeg maa ogsaa her fremhæve, at der aabenbart er en tilbagegaaende Bevægelse med Hensyn til Udbyttet af Statsbanerne, som er den vigtigste af vore indtægtgivende Virksomheder. Det maa vel nok for Øjeblikket siges at staa saaledes, at Resultatet er en 2—3 Millioner ugunstigere, end det var ved samme Tid i Fjor. Ogsaa dette kaster jo nogen Skygge over Udsigterne for Finansaaret 1925—26.

Jeg spørger saa: Hvad var det da ikke blevet til, hvis Regeringen havde haft Magt, som den havde Agt? Foruden de Love, jeg allerede har nævnt, navnlig den om Konjunkturtillæget, har Regeringen i denne Samling foreslaaet Udgiftslove, hvis Vedtagelse vilde medføre en aarlig Merudgift paa henimod 20 Mill. Kr. Jeg har nu mange

Gange hørt den højtærede Finansminister udtale, at der maatte spares, og at til den og den Udgift paa en 10 000—20 000, undertiden endog paa nogle ganske faa Tusinde Kroner, var der ikke Raad, og jeg siger, at det er i højeste Grad prisværdigt af en Finansminister, at han vejer Udgifterne nøjagtigt og søger at gøre dem saa faa og saa smaa som muligt. Men det hele stilles i en ejendommeligt grell Belysning, naar den samme Finansminister, der mener det nødvendigt paa Grund af Statsfinansernes Tilstand at spare paa disse mindre Beløb — hvori han har ganske Ret —, i øvrigt fører en Finanspolitik gennem de forelagte Udgiftslove, hvis Vedtagelse vilde bringe Statens Udgifter meget stærkt op. Naar vi sammenlægger Konjunkturtillægets Beløb med det øvrige, kommer vi op imod en 30 Mill. Kr., som Regeringen ved særlige Love har villet bebyrde Finansaaret 1925—26 med. Hvis man var et onskabsfuldt Gemyt — hvilket jeg jo ikke er —, kunde man fristes til blot et Øjeblik at ønske, at Regeringen havde haft Magt, som den havde Agt, saa at det virkelig var lykkedes den at gennemføre disse Love, thi derved vilde den have bragt sig i en meget pinlig Situation og ganske udelukket Balance, saaledes som Balance nu maa forstaaes efter den nye Opstillingsform for Finansaaret 1925—26. Den vilde have bragt sig i en stor finansiel Forlegenhed. Og naar vi ser paa Indholdet af en Række af de Lovforslag, som den høje Regering har fremsat, f. Eks. Lovforslaget om Priskontrol, om Bedriftsraad, om Næringsloven og forskellige andre, tror jeg, at ogsaa disse Loves Gennemførelse vilde have forsynet Regeringens Modstandere med et Materiale til Agitation mod Regeringen, som vilde have været ganske overordentlig kraftigt, for disse Love vilde have grebet saaledes ind i Næringslivet, grebet saaledes ind i de økonomiske Forhold her i Landet, i det hele desorganiserende og forvirrende, delvis ødelæggende, at man ogsaa derigennem vilde have faaet et tydeligt Anskuelsesbillede af, hvor vi driver hen under en socialdemokratisk Regerings Ledelse. Regeringen har nu altsaa ikke haft Magt, som den har Agt, og jeg har blot villet paapege, hvor det vilde have ført hen, hvis det havde været Tilfældet.

§ 26 indtager jo efter den nye Opstilling af Budgettet og Regnskabet en anden Stilling end tidligere. Efter samstemmende Beslutning af alle fire Partiers Repræsentanter i Regnskabskommissionen — en Beslutning, som jo er tiltraadt her paa Rigsdagen — har man vedtaget denne